

‘Papadag? Ik was meer van brood op de plank’

Toen zijn vrouw een goede baan in Zwitserland kon krijgen, besloot carrièreman Meindert: dan word ik huisvader.

TEKST FLEUR BAXMEIJER FOTOGRAFIE CEES RUTTEN

Meindert van Wensen (41) is getrouwd met Beatrice. Ze hebben twee kinderen: Julius (6) en Alexia (2). Hij heeft Facebookpagina Mydaddytalks en organiseert bijeenkomsten voor vaders.

Een jaartje of wat met de kinderen in het buitenland wonen, dat was altijd al de ambitie van Meindert en Beatrice. De wereld ontdekken, andere culturen leren kennen. Ze dachten dat die kans het grootst was via het werk van Meindert; als business developer was hij meer bezig met carrière maken. Totdat Beatrice, die toen werkte bij een stichting, eind 2016 via LinkedIn een bericht kreeg: of ze het duurzaamheidsprogramma wilde leiden bij de Zwitserse tak van chocoladebedrijf The Hershey Company. Nog geen twee maanden later woonden ze samen met Julius en Alexia in een appartement in de historische stad Luzern, met uitzicht op een typisch Zwitsers chalet.

Was snel duidelijk dat jij dan huisvader zou worden? ‘De baan van Beatrice is uitdagend en heeft veel verantwoordelijkheden en verwachtingen. We zagen al snel in dat een rustig en stabiel thuisfront de enige manier was om het te laten slagen. Daarom hebben we vrij snel besloten dat ik huisvader zou zijn, in ieder geval de eerste paar maanden. Ook al vond ik dat spannend. Ik ben altijd gefocust geweest op carrière maken, ook vanuit het idee dat ik mijn gezin moest

onderhouden. Na de geboorte van Julius werd dat verantwoordelijkheidsgevoel nog sterker, dus in plaats van mijn leven om te gooien en meer tijd met mijn zoon door te brengen, ging ik nog harder werken. Ik voelde geen noodzaak om een papadag op te nemen; het was voor mij belangrijker dat er brood op de plank kwam. Ik had toen ook niet het gevoel dat ik iets miste of dat mijn relatie met mijn kinderen niet optimaal was, maar terugkijkend zou ik het absoluut anders aanpakken. En dat ben ik nu ook aan het doen.’

Hoe reageerde je omgeving? ‘Mijn vrienden vonden het grappig genoeg allemaal prachtig dat ik huisvader werd, maar ik merkte dat ik vooral tegen mijn eigen vooroordelen opliep. Ik groeide op in een traditioneel gezin: mijn vader werkte en mijn moeder was thuis. Onbewust heb ik altijd veel respect gehad voor het feit dat mijn vader het geld verdiende. Dat vond ik belangrijk, en dat was voor mij echt de rol van de man. Nu ik zelf huisvader ben en alles doe wat mijn moeder vroeger ook deed, kijk ik daar heel anders tegenaan. Je kunt wat je als huisvader of -moeder doet niet vergelijken met een baan, want het houdt nooit op. Mijn →

‘Ik wilde niet telkens straffen of dreigen. Het moest positiever’

vader kwam thuis, sloeg de krant open en dronk een borrel, terwijl mijn moeder – en ik tegenwoordig dus ook – maar doorgaat met het huishouden organiseren en de kinderen opvoeden. Als mijn dochter ’s nachts niet kan slapen, dan sta ik op om haar een fles te geven of in slaap te wiegen. Er komt geen einde aan en vaak komt alles tegelijk.’

Inmiddels ben je alweer anderhalf jaar huisvader... ‘In het begin dacht ik: als ik 24/7 met de kinderen ben, moet het opvoeden ook op een andere manier kunnen. Niet telkens straffen of dreigen met dingen als “Je krijgt geen toetje als je je groentes niet opeet.” Dat moest positiever en gezelliger kunnen. Ik gaf me op voor een cursus waar ik leerde beter met kinderen te communiceren. Een nieuwe passie is aangewakkerd. Ik ben meer opleidingen en cursussen over opvoeding en ouderschap gaan volgen en pas wat ik heb geleerd toe op mijn eigen kinderen en deel die ervaringen vervolgens op mijn Facebookpagina Mydaddytalks.’

Wat doe je nu anders dan? ‘Ik vind het belangrijk dat kinderen hun emoties kunnen uiten. Voorheen probeerde ik toch om die gevoelens zo snel mogelijk te stoppen, want zo’n enorme huilbui of woedeaanval is best ongemakkelijk. Maar nu weet ik dat het onderdeel is van hun ontwikkeling en ben ik veel rustiger als zoiets gebeurt. Ik kan ze nu een arm geven om op uit te huilen of laat ze gewoon even uitrazen. Een voorbeeld. Stel, ze zeuren om een ijsje. Dat doen kinderen nu eenmaal. Vroeger was het dan van: “Nee, je hebt al een ijsje gehad” of gaf ik toe om van het gezeur af te zijn. Terwijl ik nu zou zeggen: “Oh ja, welke vind je dan het allerlekkerste?” Of: “Wat zou het heerlijk zijn hè, om een ijsje met tienduizend bolletjes te eten.” Als

je inspeelt op hun emotie en erin meegaat, zijn ze dat hele ijsje negen van de tien keer alweer vergeten als je daarna zegt: “Zo, nu gaan we door naar de supermarkt, want daar waren we naar op weg.” Zo werkt dat niet alleen bij een ijsje, maar bij een heleboel dingen. Dat is te gek om te ontdekken.’

Ben je een andere vader geworden? ‘Absoluut. Vroeger stond ik voor mijn gevoel een beetje aan de zijlijn. Ik durfde mijn intuïtie niet echt te volgen. Nu ben ik hun rots in de branding. Dat komt voor een groot deel door wat ik van psycholoog Gordon Neufeld heb gelezen. Zijn belangrijkste uitgangspunt: ouders zijn de allerbelangrijkste personen in het leven van kinderen. Dat klinkt als een open deur, maar het helpt mij enorm bij de opvoeding van de kinderen. In Nederland gingen mijn kinderen bijvoorbeeld drie dagen naar de crèche, één dag naar opa en oma, één dag was Beatrice thuis en ikzelf werkte voltijd en reisde veel. In die tijd vond ik ook dat ouders de belangrijkste personen in het leven van hun kinderen moeten zijn, maar toch richtte ik mijn leven daar niet op in. Ik was immers heel veel weg. Nu ervaar ik zelf hoe belangrijk het is om er als ouders echt te zijn voor je kinderen en dankzij de studies van Neufeld begrijp ik ook beter waarom dat zo is. Dat werkt voor mij: de onderzoeken lezen en dan merken dat het in de praktijk werkt. Ik zie de positieve effecten duidelijk bij mijn kinderen. Er is zo veel meer rust op het thuisfront dan in Nederland, de kinderen zitten goed in hun vel en ontwikkelen zich prachtig.’

Geeft dat net zo veel voldoening als je werkende leven? ‘Goeie vraag, want uiteindelijk zit ik wel gewoon de hele dag tussen de kinderen. Het niveau van de gesprekken is dan ook op hun hoogte. En soms vind ik

dat wel iets te beperkt. Vooral in het begin heb ik me daardoor best eenzaam gevoeld. Ik miste mijn oude leven, het reizen naar Amerika of China, er even uitgaan. Natuurlijk is er contact met andere huismoeders, maar ik kan makkelijker met mannen omgaan dan met moeders. En mannen die één of meerdere dagen bij de kinderen zijn, dat is uitzonderlijk hier. Zodra er kinderen komen, stoppen de moeders met werken, terwijl het leven van de vaders blijft zoals het was. Om die vaders toch te ontmoeten, organiseer ik sinds een tijdje een Vadercafé. Elke maand bespreek ik in een café in de buurt een boek dat ik heb gelezen over ouderschap, opvoeding of de ontwikkeling van kinderen, zodat die vaders dat boek zelf niet meer hoeven te lezen, en ondertussen bouw ik aan een sociaal leven waar ik lol aan beleef. Ik wil uiteindelijk graag ouder-kindcoach worden, dus ik volg nu colleges over de ontwikkeling van kinderen en lees er allerlei boeken over.’

En je vrouw? ‘Die vindt het lastig dat ze veel minder tijd met de kinderen doorbrengt en dat is in combinatie met een stressvolle baan soms best ingewikkeld. Maar ze vindt het geweldig hoe ik het aanpak met de kinderen. Ik ben veel met de opvoeding bezig, lees boeken, volg cursussen en probeer dus weleens iets anders. Zij doet dat minder, dus soms komt het voor dat we het niet met elkaar eens zijn. Dan vind ik haar bijvoorbeeld iets te traditioneel. Dan betrap ik me erop dat ik haar in *the heat of the moment* corrigeer waar mijn zoon bij is, en dat werkt natuurlijk averechts. Maar verder zijn we vooral blij met hoe het nu is. Er is rust. En Beatrice vindt de tijd die ze nu met de kinderen heeft veel intensiever en waardevoller. En dat is natuurlijk prachtig.’ ♦